

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/02-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2002 predbežne prerokoval podnet Ing. Z. S., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. J., K., ktorým namietal porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie civilného práva, pri vybavovaní jeho sťažnosti vedenej pod sp. zn. 5859/98-53/ex, a takto

r o z h o d o l :

Podnet Ing. Z. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 20. júna 2001 doručený podnet Ing. Z. S., bytom K. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. J., K., ktorým namietal postup Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) pri vybavovaní jeho sťažnosti v exekučnej veci. Postupom odporcu mali byť porušené základné práva navrhovateľa upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Predchádzajúci podnet navrhovateľa doručený ústavnému súdu 29. decembra 2000 bol uznesením sp. zn. III. ÚS 25/01 z 8. marca 2001 odmietnutý pre nepríslušnosť ústavného súdu na jeho prerokovanie. Z jeho obsahu a z k nemu priložených písomností ústavný súd zistil, že navrhovateľ nevyčerpal všetky právne prostriedky ochrany svojho práva na vybavenie sťažnosti, ktoré mu právny poriadok Slovenskej republiky poskytoval, teda nevyčerpal všetky dostupné právne prostriedky na jeho ochranu.

Neskorším podnetom sa navrhovateľ opätovne domáhal rozhodnutia ústavného súdu, ktorým by bolo vyslovené, že „nekonaním Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, sekcie civilného práva vo veci sťažnosti navrhovateľa Ing. Z. S., bytom K. zo dňa 5. 9. 1998, prejednávanej na Ministerstve spravodlivosti SR pod č. k. 5859/98/ex došlo k porušeniu jeho ústavných práv na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článkom 46 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

Okrem písomností predložených ústavnému súdu k predchádzajúcemu podnetu dokumentoval navrhovateľ svoje tvrdenia aj ďalšími písomnosťami, a to z korešpondencie s odporcom, Slovenskou komorou exekútorov (ďalej len „komora“), Úradom vlády Slovenskej republiky a všeobecnými súdmi.

Z ich obsahu (ďalších písomností) je zřejmé, že sťažnosť navrhovateľa adresovaná komore bola neúspešná (oznámenie komory č. 50/99 z 21. januára 1999) a odporca listami sp. zn. 5859/98-53/ex z 21. marca 2000 a 24. januára 2001 oboznámil navrhovateľa s doterajším postupom a s dôvodmi zdĺhavého vybavovania jeho sťažnosti.

Z listu Úradu vlády Slovenskej republiky č. 1622/00 Se z 27. októbra 2000, ktorou Kancelária predsedu vlády Slovenskej republiky oznamuje navrhovateľovi, že predseda vlády „nie je oprávnený zasahovať do majetkovo-právnych sporov fyzických osôb alebo organizácií a zaoberať sa prípadmi, ktoré spadajú do kompetencie súdov, prokuratúry a orgánov činných v trestnom konaní, preto

odstupujem Vaše podanie na Ministerstvo spravodlivosti SR“, nevyplýva, že by obsahom podania navrhovateľa na tento štátny orgán bola jeho sťažnosť na zdĺhavé vybavovanie jeho sťažnosti odporcom; teda navrhovateľ nevyužil možnosť domáhania sa nápravy aj na tomto štátnom orgáne.

Ústavný súd listom sp. zn. Rvp 374/01 z 18. septembra 2001 požiadal odporcu o vypracovanie stanoviska k podnetu navrhovateľa (odpoveď písomne urgoval listom zo 14. novembra 2001).

Odporca listom sp. zn. 5859/98-53/ex z 18. januára 2002 zdôvodnil ústavnému súdu príčiny zdĺhavého vybavovania sťažnosti navrhovateľa a oznámil, že v súčasnosti je prešetrovanie sťažnosti „Ing. S. na postup súdneho exekútora JUDr. J. B. skončené a sťažovateľ bol o výsledku šetrenia vyrozumieť listom, ktorého kópiu Vám v prílohe zasielam“ (odporca v liste sp. zn. 5859/98-53/ex z 15. januára 2002 oznámil navrhovateľovi, že jeho sťažnosť vo veci sp. zn. EX 4896/96 považuje za dôvodnú a že rozhodnutím ministra spravodlivosti z 3. októbra 2001 bol sťažnosťou napadnutému exekútorovi dočasne pozastavený výkon funkcie súdneho exekútora).

II.

Predmetom podnetu je domáhanie sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (konkrétne základných práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 ústavy).

Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa možno zákonom ustanoveným postupom domáhať na súdnom alebo inom orgáne Slovenskej republiky (PL. ÚS 38/99).

Podstatou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. pred orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúcu povinnosť o veci konať, tak aby nedošlo k porušeniu ústavno-procesných princípov upravených v druhej hlave v siedmom oddiele ústavy,

a že sa ho oprávnená osoba domáha zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na jej poskytnutie (napr. I. ÚS 84/97).

Výkon základných práv uvedených v čl. 48 ods. 2 ústavy predovšetkým predpokladá predošlé uplatnenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy tým, že sa oprávnený subjekt zákonom stanoveným postupom domáha svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky), resp. žiada o preskúmanie zákonnosti konania orgánu verejnej správy a súd na základe jeho návrhu na začatie konania (žaloba) aj začne konať. Čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza z predpokladu súdneho konania (v širšom zmysle aj zo zákonom upraveného konania pred iným orgánom Slovenskej republiky) a určuje základné práva účastníkov takéhoto konania, t. j. základné právo, aby sa vec prerokovala verejne, bez zbytočných prietáhov a aby sa jeho účastníci mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (I. ÚS 20/97, I. ÚS 30/97).

Právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy je viazané, ako to vyplýva z ustanovení čl. 46 až 50 ústavy, na konanie najmä pred všeobecnými súdmi a pred orgánmi verejnej správy (resp. v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky).

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia (vo veci samej) štátneho orgánu, a to v konaní pred súdmi a orgánmi verejnej správy (a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky). Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím týchto štátnych orgánov. Nepostačuje, že takýto orgán vo veci len koná (napr. II. ÚS 26/95, II. ÚS 62/99). V už vyššie citovanom rozhodnutí (I. ÚS 30/97) vyslovil ústavný súd právny názor, že za prerokovanie (prejednanie) veci v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy možno považovať len také konanie, v ktorom sa meritórne rozhoduje vo veci samej.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva záver, že vybavovanie sťažností podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z.

o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (desiata časť prvá hlava § 218a až 218c - vybavovanie sťažností), resp. zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach (§ 1 - zákon upravuje postup pri podávaní, prijímaní, evidovaní, vybavovaní a kontrole vybavovania sťažností) alebo zákona č. 347/1990 o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (§ 20a - Úrad vlády Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky pre ... a na vybavovanie petícií, sťažností, oznámení a podnetov) nie je konaním (končiacim rozhodnutím o merite veci), ktoré podlieha ústavnej ochrane podľa ustanovení čl. 48 až 50 ústavy. Vybavovanie sťažností (nie konanie o sťažnostiach) nemožno považovať za súčasť základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a tým ani súdneho alebo správneho konania [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)], resp. konania pred iným orgánom Slovenskej republiky upraveného zákonom a jeho zdĺhavým priebehom nemôže dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Okrem nepríslušnosti ústavného súdu (odôvodnenej pri odmietnutí predchádzajúceho podnetu) je dôvodom odmietnutia podnetu (z vyššie uvedených dôvodov) aj jeho zjavná neopodstatnenosť.

Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2002